

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

7 април 2022 година*

„Преюдициално запитване — Съдебно сътрудничество по гражданскоправни въпроси — Компетентност, признаване и изпълнение на съдебни решения по граждански и търговски дела — Регламент (ЕС) № 1215/2012 — Приложно поле — Член 2, буква а) — Понятие за решение — Осъдителен съдебен акт, постановен по паричен иск в друга държава членка в бързо производство при условията на състезателност след проверка на съдебно решение, постановено в трета държава — Член 39 — Изпълнителна сила в държавите членки“

По дело C-568/20

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Oberster Gerichtshof (Върховен съд, Австрия) с акт от 23 септември 2020 г., постъпил в Съда на 2 ноември 2020 г., в рамките на производство по дело

J

срещу

H Limited,

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: К. Jürimäe, председател на състава, N. Jääskinen, M. Safjan (докладчик), N. Piçarra и M. Gavales, съдии,

генерален адвокат: P. Pikamäe,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

- за J, от C. Straberger, Rechtsanwalt,
- за H Limited, от S. Turic, Rechtsanwalt,
- за германското правителство, от J. Möller, M. Hellmann и U. Bartl, в качеството на представители,

* Език на производството: немски.

– за Европейската комисия, от M. Heller и H. Leupold, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 16 декември 2021 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 1, член 2, буква а), член 39, член 42, параграф 1, буква б) и членове 45, 46 и 53 от Регламент (ЕС) № 1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 351, 2012 г., стр. 1).
- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между J и H Limited по повод на изпълнението в Австрия на осъдително определение, постановено в бързо производство по паричен иск от High Court of Justice (England & Wales) (Висш съд (Англия и Уелс), Обединено кралство) (наричан по-нататък „High Court“) на основание на две съдебни решения, постановени в Йордания.

Правна уредба

- 3 Съображения 4, 6, 26 и 34 от Регламент № 1215/2012 гласят:
 - „(4) Някои различия между националните норми, които са приложими по отношение на компетентността и признаването на съдебни решения, затрудняват гладкото функциониране на вътрешния пазар. Затова от съществено значение са разпоредбите за уеднаквяване на правилата по спорове за компетентност по граждански и търговски дела и за осигуряване на бързо и опростено признаване и изпълнение на съдебни решения, постановени в държава членка.

[...]
 - (6) С оглед на постигане на целта за свободно движение на съдебни решения по граждански и търговски дела е необходимо и целесъобразно правилата, приложими по отношение на компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения, да се уреждат с правен инструмент на Съюза, който е правно обвързващ и се прилага пряко.

[...]
 - (26) Взаимното доверие в правораздаването в [Европейския съюз] обосновава принципа, че съдебните решения, постановени в държава членка, следва да бъдат признати във всички държави членки, без за това да е необходима специална процедура. Освен това целта трансграничните съдебни спорове да приключват по-бързо и да са свързани с по-малко разходи е основание за премахване на декларацията за

изпълняемост преди изпълнението на съдебните решения в сезираната държава членка. Поради това съдебните решения, постановени от съдилищата на държава членка, следва да бъдат разглеждани като постановени в сезираната държава членка.

[...]

(34) Следва да се гарантира приемственост между Брюкселската конвенция [от 27 септември 1968 година относно компетентността и изпълнението на съдебните решения по граждански и търговски дела (ОВ L 299, 1972 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 10, стр. 3), изменена с последващите конвенции за присъединяването на нови държави членки към нея (наричана по-нататък „Брюкселската конвенция от 1968 г.“)], Регламент (ЕО) № 44/2001 [на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 12, 2001 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 3, стр. 74)] и настоящия регламент и за тази цел следва да се установят преходни разпоредби. Същата нужда от приемственост се прилага и по отношение на тълкуването от Съда на Европейския съюз на Брюкселската конвенция от 1968 г. и на регламентите, които я заменят“.

4 Съгласно член 1, параграф 1 от този регламент:

„Настоящият регламент се прилага по граждански и търговски дела, независимо от естеството на съда или правораздавателния орган. Той не обхваща, по-специално, данъчни, митнически или административни дела, нито отговорността на държавата за действия или бездействия при упражняването на държавна власт (*acta iure imperii*)“.

5 Член 2 от този регламент предвижда:

„За целите на настоящия регламент:

а) „съдебно решение“ означава всяко съдебно решение, постановено от съд или правораздавателен орган на държава членка, както и да се нарича съдебното решение, включително декрет, разпореждане, решение или заповед за изпълнение, както и решение за определяне на разноските от служител на съда.

За целите на глава III „съдебно решение“ включва временни, включително обезпечителни, мерки, постановени от съд или правораздавателен орган, който по силата на настоящия регламент е компетентен по съществуването на делото. То не включва временна, включително обезпечителна, мярка, която е постановена от такъв съд или правораздавателен орган без призоваване на ответника, освен ако решението, съдържащо мярката, е връчено на ответника преди изпълнението;

[...]

г) „държава членка по произход“ означава държавата членка, в която, според случая, е постановено съдебното решение, одобрена е или е сключена съдебната спогодба или е формално съставен или вписан автентичният акт;

- д) „сезирана държава членка“ означава държавата членка, в която се прави искане за признаване на съдебно решение или в която се иска изпълнение на съдебното решение, съдебната спогодба или автентичния акт;
- е) „съд по произход“ означава съдът, постановил решението, чието признаване се иска или чието изпълнение се търси“.
- 6 Член 39 от същия регламент гласи:
- „Съдебно решение, постановено в държава членка, което подлежи на изпълнение в тази държава членка, е изпълняемо в другите държави членки, без да се изисква декларация за изпълняемост“.
- 7 Член 42, параграф 1 от Регламент № 1215/2012 предвижда:
- „За целите на изпълнението в държава членка на съдебно решение, постановено в друга държава членка, молителят представя на компетентния орган по изпълнение на решението:
- а) препис от съдебното решение, което отговаря на необходимите условия за установяване на автентичността му; и
- б) удостоверение, издадено съгласно член 53, с което се удостоверява, че съдебното решение е изпълняемо и което съдържа извлечение от съдебното решение, както и съответната информация относно възстановяемите процесуални разходи и начислената лихва по целесъобразност“.
- 8 Член 45, параграф 1 от този регламент гласи:
- „По молба от заинтересована страна признаването на съдебно решение се отказва:
- а) ако такова признаване явно противоречи на обществения ред в сезираната държава членка;
- [...]“.
- 9 Съгласно член 46 от посочения регламент:
- „По молба на лицето, срещу което се иска изпълнение, изпълнението на съдебно решение се отказва, ако се установи едно от основанията, посочени в член 45“.
- 10 Член 52 от същия регламент предвижда:
- „При никакви обстоятелства не се допуска постановено в държава членка съдебно решение да се преразглежда по същество в сезираната държава членка“.
- 11 Текстът на член 53 от Регламент № 1215/2012 гласи следното:
- „По искане на заинтересована страна съдът по произход издава удостоверение посредством формуляра, установен в приложение I“.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

- 12 С определение в бързо производство по паричен иск от 20 март 2019 г. High Court осъжда J, физическо лице с местожителство в Австрия, да заплати на H Limited, банкова институция, главница в размер на 10 392 463 USD (щатски долара) (около 9 200 000 EUR), заедно с лихвите и разноските, в изпълнение на две съдебни решения, постановени на 3 май и 20 май 2013 г. от йордански съдилища (наричани по-нататък „йорданските решения“). Освен това High Court издава удостоверението по член 53 от Регламент № 1215/2012.
- 13 H Limited иска изпълнението на това осъдително определение, постановено в бързо производство по паричен иск, в съдебния район на Bezirksgericht Freistadt (Окръжен съд Фрайщат, Австрия) на основание Регламент № 1215/2012, като представя по-специално удостоверението по член 53 от този регламент.
- 14 С определение от 12 април 2019 г. Bezirksgericht Freistadt (Окръжен съд Фрайщат) разрешава на H Limited, на основание на определението на High Court от 20 март 2019 г. и в приложение на Регламент № 1215/2012, да пристъпи към изпълнение на последното, за да събере вземане в размер на 9 249 915,62 EUR ведно с лихвите и разноските. Този съд отбелязва по-специално, че производството пред High Court е в съответствие с принципа на състезателност.
- 15 Жалбата, подадена от J срещу това определение от 12 април 2019 г., е отхвърлена с решение на Landesgericht Linz (Върховен областен съд Линц, Австрия) от 22 юни 2020 г. След като отбелязва, че определението на High Court от 20 март 2019 г. представлява съдебно решение по смисъла на член 2, буква а) от Регламент № 1215/2012, въззивният съд подчертава, че представеното от H Limited удостоверение по член 53 от този регламент не поражда никакво съмнение, препращащо към някое от основанията за отказ на признаване, предвидени в член 45 от посочения регламент.
- 16 J подава ревизионна жалба пред Oberster Gerichtshof (Върховен съд, Австрия), запитващата юрисдикция.
- 17 Последната юрисдикция клони към становището, че принципът на изключване на двойната екзекватура важи и за съдебните решения, постановени в бързи производства от съд на държава членка по искане за изпълнение на чуждестранно съдебно решение, тъй като правоотношението, което е в основата на установения с окончателно съдебно решение дълг, не е предмет на проверка по съществуване. Следователно разглежданото в главното производство решение не попадало в обхвата на понятието „съдебно решение“ по смисъла на член 2, буква а) от Регламент № 1215/2012.
- 18 В такъв случай не би бил изключен съдебен контрол върху общите условия за изпълнение съгласно този регламент. Поради това запитващата юрисдикция счита, че държавата членка, в която се иска изпълнение, може да провери данните, съдържащи се в удостоверението по член 53 от Регламент № 1215/2012, така че длъжникът може да се позове на липсата на условия за изпълнение, например тъй като липсва съдебно решение по смисъла на член 2, буква а) от този регламент или тъй като посоченият регламент не е приложим.
- 19 Тази юрисдикция обаче отбелязва, че правилното прилагане на правото на Съюза не е толкова очевидно, че да не оставя място за никакво основателно съмнение.

20 При тези обстоятелства Oberster Gerichtshof (Върховен съд) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Трябва ли разпоредбите на [Регламент № 1215/2012], в частност член 2, буква а) и член 39 от него, да се тълкуват в смисъл, че е налице изпълняемо решение и когато длъжникът в дадена държава членка — след съкратена проверка в състезателно производство, която обаче се отнася само до това обвързваща ли е силата на пресъдено нещо в постановено срещу него съдебно решение в трета държава — е длъжен да плати на страната, спечелила в съдебното производство в третата държава, установения с окончателно съдебно решение дълг в третата държава, когато предметът на производството в държавата членка е сведен до проверката дали правото, което произтича от окончателно съдебно решение, е налице по отношение на длъжника?

2) При отрицателен отговор на първия въпрос:

Трябва ли разпоредбите на Регламент [№ 1215/2012], в частност член 1, член 2, буква а) и членове 39, 45, 46 и 52 от него, да се тълкуват в смисъл, че изпълнението трябва да бъде отказано независимо дали е налице някое от посочените в член 45 от [този регламент] основания, когато решението, което следва да бъде проверено, не е съдебно решение по смисъла на член 2, буква а) или член 39 от този регламент или искането, което е в основата на решението в държавата членка по произход, не попада в приложното поле на [същия регламент]?

3) При отрицателен отговор на първия и утвърдителен отговор на втория въпрос:

Трябва ли разпоредбите на Регламент № 1215/2012, в частност член 1, член 2, буква а), член 39, член 42, параграф 1, буква б) и членове 46 и 53 от него, да се тълкуват в смисъл, че в производството по молбата за отказ на изпълнението съдът на сезираната държава членка е длъжен, въз основа още на данните, предоставени от съда по произход в удостоверението по член 53 от [този регламент], да приеме, че е налице решение, което попада в приложното поле на Регламента и подлежи на изпълнение?“

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

21 С първия си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 2, буква а) и член 39 от Регламент № 1215/2012 трябва да се тълкуват в смисъл, че осъдително определение, постановено в бързо производство по паричен иск от съд на държава членка въз основа на окончателни съдебни решения, постановени в трета държава, представлява съдебно решение и се ползва с изпълнителна сила в другите държави членки.

22 Най-напред следва да се припомни, че тъй като съгласно съображение 34 от Регламент № 1215/2012 с последния се отменя и заменя Регламент № 44/2001, който от своя страна заменя Брюкселската конвенция от 1968 г., даденото от Съда тълкуване на разпоредбите от последните правни актове се отнася и за разпоредбите на Регламент № 1215/2012, когато тези разпоредби могат да се квалифицират като „еквивалентни“ (решение от 10 март 2022 г., VMA Nederland, C-498/20, EU:C:2022:173, т. 27 и цитираната съдебна практика).

- 23 Такъв е случаят с член 25 и член 27, точка 1 от тази конвенция, както и с член 32 и член 34, точка 1 от Регламент № 44/2001, от една страна, и с член 2, буква а), както и с член 45, параграф 1, буква а) от Регламент № 1215/2012, от друга страна.
- 24 Както отбелязва Съдът по отношение на член 32 от Регламент № 44/2001, който е еквивалентната разпоредба на член 2, буква а) от Регламент № 1215/2012, понятието „съдебно решение“ включва всяко решение, постановено от юрисдикция на държава членка, без разлика в зависимост от съдържанието на съответното решение (вж. в този смисъл решение от 15 ноември 2012 г., *Gothaer Allgemeine Versicherung* и др., C-456/11, EU:C:2012:719, т. 23).
- 25 От това следва, че посоченото понятие включва и осъдително определение, постановено в бързо производство по паричен иск от съд на държава членка въз основа на окончателни съдебни решения, постановени в трета държава.
- 26 Действително, в съответствие с практиката на Съда, за да попаднат съдебните решения в приложното поле на Регламент № 1215/2012, е достатъчно да става въпрос за съдебни актове, които преди да бъде поискано признаването и изпълнението им в държава членка, различна от държавата членка по произход, са били или са могли под една или друга форма да бъдат предмет в тази държава членка по произход на разглеждане в състезателно производство (вж. по аналогия решение от 2 април 2009 г., *Gambazzi*, C-394/07, EU:C:2009:219, т. 23 и цитираната съдебна практика).
- 27 Това широко и самостоятелно тълкуване се подкрепя от системата, въведена с Регламент № 1215/2012, както и от преследваните с него цели (вж. по аналогия решение от 15 ноември 2012 г., *Gothaer Allgemeine Versicherung* и др., C-456/11, EU:C:2012:719, т. 26 и 28).
- 28 На първо място, що се отнася до преследваните с Регламент № 1215/2012 цели, съображение 6 от него излага целта за свободно движение на съдебни решения по граждански и търговски дела. Освен това от съображения 4 и 26 следва, че той има за цел да опрости формалностите с оглед бързо и опростено признаване и изпълнение на съдебни решения от държавите членки, които са обвързани от този регламент. Както отбелязва Европейската комисия, различно тълкуване на член 2, буква а) от този регламент би наложило понятието „съдебно решение“ да се обвърже със съдържанието му, което би противоречало на тази цел.
- 29 На второ място, що се отнася до системата, установена с Регламент № 1215/2012, съображение 26 от него подчертава значението на принципа на взаимно доверие между съдилищата на държавите членки по отношение на изпълнението на съдебните решения, което предполага понятието „съдебно решение“ да не се тълкува ограничително.
- 30 Това взаимно доверие би било накърнено, ако юрисдикция на държава членка може да отрече характера на „съдебно решение“ на осъдително определение, постановено в бързо производство по паричен иск от съд на друга държава членка въз основа на окончателни съдебни решения, постановени в трета държава.
- 31 В крайна сметка ограничителното тълкуване на понятието „съдебно решение“ по смисъла на член 2, буква а) от Регламент № 1215/2012 би довело до създаването на категория актове, постановени от съдилища, които макар да не са сред изчерпателно изброените в

- член 45 от този регламент изключения, не биха могли да попаднат в обхвата на понятието „съдебно решение“ и които следователно съдилищата на другите държави членки не биха били длъжни да изпълняват. Съществуването на такава категория актове би било несъвместимо със системата, установена в членове 39, 45 и 46 от посочения регламент, който предвижда изпълнението по право на съдебните решения и изключва проверката на компетентността на юрисдикциите на държавата членка по произход от страна на тези на сезираната държава членка (вж. по аналогия решение от 15 ноември 2012 г., *Gothaer Allgemeine Versicherung* и др., C-456/11, EU:C:2012:719, т. 31).
- 32 В случая от акта за преюдициално запитване е видно, че разглежданото в главното производство определение на High Court е било предмет най-малкото на разглеждане в рамките на бързо състезателно производство в държавата членка по произход, поради което представлява съдебно решение по смисъла на член 2, буква а) от Регламент № 1215/2012. Следователно, тъй като е обявено за подлежащо на изпълнение в тази държава членка, съгласно член 39 от същия регламент то е изпълняемо в другите държави членки.
- 33 Този извод не се обезсилва от факта, че по същество посоченото определение е постановено в изпълнение на съдебни решения, постановени в трета държава, които сами по себе си не подлежат на изпълнение в държавите членки.
- 34 Всъщност поради ограничаването на приложното поле на Регламент № 1215/2012 до въпросите относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения, постановени от юрисдикциите на държавите членки, и при липсата на други разпоредби от правото на Съюза, уреждащи тези въпроси във връзка с решенията, постановени от юрисдикциите на трети държави, същите държави членки по принцип са свободни да определят условията и производствата, позволяващи на националните юрисдикции да разглеждат отнесените пред тях спорове. От това следва, че някои видове съдебни производства и решения, които съществуват в дадена държава членка, нямат непременно еквивалент в останалите държави членки.
- 35 Що се отнася по-специално до въпроса какви последици могат да имат в държавите членки съдебни решения, постановени от юрисдикции на трети държави, липсата на хармонизация на равнището на Съюза води до това, че юрисдикциите на държава членка могат законосъобразно да постановяват в съответствие с приложимото си национално право подлежащи на изпълнение решения въз основа на тези съдебни решения, въпреки че вземането предвид на същите съдебни решения в други държави членки остава подчинено на изискването за екзекватура.
- 36 В допълнение, противно на това, което запитващата юрисдикция е склонна да приеме, решение от 20 януари 1994 г., *Owens Bank* (C-129/92, EU:C:1994:13), от което по аналогия може да се заключи, че членове 29—31 от Регламент № 1215/2012 не се прилагат по отношение на производствата за обявяване за изпълняеми на съдебни решения, постановени в трета държава по граждански и търговски дела, не означава, че съдебно решение, постановено в съответствие с правилата за компетентност и производството на държава членка въз основа на постановено от трета държава съдебно решение, не би могло да попадне в приложното поле на този регламент.
- 37 Всъщност, от една страна, подобно на това, което важи за всяко друго национално съдебно решение, квалифицирането на акт като разглежданото в главното производство определение като съдебно решение по смисъла на член 2, буква а) от Регламент

№ 1215/2012 по никакъв начин не зависи от това дали самото производство, в което той е бил постановен, попада в приложното поле на този регламент, тъй като той няма за цел да уеднакви процесуалните правила на държавите членки (вж. в този смисъл решение от 9 септември 2021 г., Топлофикация София и др., C-208/20 и C-256/20, EU:C:2021:719, т. 36 и цитираната съдебна практика).

- 38 От друга страна и във всички случаи в решение от 20 януари 1994 г., Owens Bank (C-129/92, EU:C:1994:13, т. 14 и 18), се прави ясно разграничение между неприложимостта на Брюкселската конвенция от 1968 г. към производствата за признаване или изпълнение на съдебни решения, постановени по граждански и търговски дела в трета държава, и приложимостта на тази конвенция към всяко съдебно решение, постановено от юрисдикция на договаряща държава, независимо от наименованието ѝ.
- 39 Следователно трябва да се констатира, че нито една разпоредба на Регламент № 1215/2012, нито някоя от преследваните с този регламент цели не е пречка осъдително определение, постановено в бързо производство по паричен иск от съд на държава членка въз основа на окончателни съдебни решения, постановени в трета държава, да попадне в приложното поле на посочения регламент.
- 40 От установената в членове 39, 45 и 46 от Регламент № 1215/2012 система все пак следва, че признаването на такова определение за съдебно решение по смисъла на член 2, буква а) от този регламент не лишава длъжника от правото да се противопостави на изпълнението на това съдебно решение, като изтъкне някое от основанията за отказ съгласно посочения член 45.
- 41 По-специално, в съответствие с член 45, параграф 1, буква а) от Регламент № 1215/2012 във връзка с член 46 от същия, по молба от заинтересована страна признаването на съдебно решение се отказва, ако такова признаване явно противоречи на обществения ред в сезираната държава членка.
- 42 Важно е обаче да се подчертае, че макар държавите членки по принцип да остават свободни да определят в съответствие с националните си разбирания изискванията на своя обществен ред, границите на това понятие попадат в обхвата на тълкуването на посочения регламент. Следователно, макар Съдът да не може да определя съдържанието на обществения ред в държава членка, той следва да контролира пределите, в които съд на дадена държава членка може да се позовава на това понятие, за да не признае съдебно решение, постановено в друга държава членка (вж. по аналогия решения от 28 март 2000 г., Krombach, C-7/98, EU:C:2000:164, т. 22 и 23, и от 16 юли 2015 г., Diageo Brands, C-681/13, EU:C:2015:471, т. 42 и цитираната съдебна практика).
- 43 Освен това, като забранява да се преразглежда по същество постановено в друга държава членка съдебно решение, член 52 от Регламент № 1215/2012 не позволяват на съда на сезираната държава членка да откаже признаването на това решение единствено по съображение, че би имало разлика между правната норма, прилагана от съда на държавата по произход, и тази, която би приложил съдът на сезираната държава, ако бе сезиран със спора. По същия начин съдът на сезираната държава не може да контролира точността на правната или фактическа преценка, извършена от съда на държавата по произход (вж. по аналогия решения от 28 март 2000 г., Krombach, C-7/98, EU:C:2000:164, т. 36 и от 16 юли 2015 г., Diageo Brands, C-681/13, EU:C:2015:471, т. 43 и цитираната съдебна практика).

- 44 Така, за да се спази забраната за преразглеждане по същество на постановеното в друга държава членка съдебно решение, може да се прибегне до клаузата за обществен ред, съдържаща се в член 45, параграф 1, буква а) от Регламент № 1215/2012, само в хипотезата, в която признаването на съдебното решение, постановено в тази държава членка, би представлявало явно нарушение на правна норма, която се счита за съществена в правния ред на сезираната държава членка, или на право, признато като основно в този правен ред (вж. по аналогия решения от 28 март 2000 г., *Krombach*, C-7/98, EU:C:2000:164, т. 37 и от 16 юли 2015 г., *Diageo Brands*, C-681/13, EU:C:2015:471, т. 44 и цитираната съдебна практика).
- 45 Такова нарушение може да се състои по-специално във факта, че длъжникът не е бил в състояние да се защити ефективно пред съда по произход и да оспори в държавата членка по произход съдебното решение, чието изпълнение се иска (вж. в този смисъл решение от 2 април 2009 г., *Gambazzi*, C-394/07, EU:C:2009:219, т. 27, 37, 45 и 46).
- 46 Така в настоящия случай, ако J успее да докаже пред съда по делото в сезираната държава членка, че в държавата членка по произход не е имал възможност да оспори по същество исканията, по които са постановени йорданските решения, предмет на разглежданото в главното производство определение, тази юрисдикция би могла да откаже изпълнението на това определение поради явната му несъвместимост с националния обществен ред. Единствено запитващата юрисдикция може да направи тази преценка.
- 47 С оглед на изложеното по-горе в неговата цялост на първия въпрос следва да се отговори, че член 2, буква а) и член 39 от Регламент № 1215/2012 трябва да се тълкуват в смисъл, че осъдително определение, постановено в бързо производство по паричен иск от съд на държава членка въз основа на окончателни съдебни решения, постановени в трета държава, представлява съдебно решение и се ползва с изпълнителна сила в другите държави членки, ако е било постановено в състезателно производство в държавата членка по произход и е било обявено за изпълняемо в нея, но наличието на съдебно решение не лишава длъжника от правото в съответствие с член 46 от посочения регламент да поиска отказ на изпълнението на някое от основанията по член 45 от него.

По втория и третия въпрос

- 48 Предвид отговора на първия въпрос не е необходимо да се отговаря на втория и третия въпрос.

По съдебните разноски

- 49 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

Член 2, буква а) и член 39 от Регламент (ЕС) № 1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела трябва да се

тъкуват в смисъл, че осъдително определение, постановено в бързо производство по паричен иск от съд на държава членка въз основа на окончателни съдебни решения, постановени в трета държава, представлява съдебно решение и се ползва с изпълнителна сила в другите държави членки, ако е било постановено в състезателно производство в държавата членка по произход и е било обявено за изпълняемо в нея, но наличието на съдебно решение не лишава длъжника от правото в съответствие с член 46 от посочения регламент да поиска отказ на изпълнението на някое от основанията по член 45 от него.

Подписи